

מסורת הש"ס

א) וימא[טג:] מנחות א.ק.
ב) עי' מירלנד משפטים פ"ד, א.
ג) עי' ת"כ ויקרא נדבדא פריש"י.
ד) ה"ט, כו.
ה) ר"ב חייא, א.
ו) ירושל' שבת פ"ד ה"ב, ט.
ז) מנחות א.א, א.
ח) עי' תו' כריתות כד: ד"ה קסבד[.
ט) פסחים טז:, ח.
י) לעיל פד"ו.
יא) ע"ל כז:, א.
יב) מנחות ק.א.
יג) א[נסהדין ח: וי"ש].
יד) א[נסהדין פג: ואס[איתו[קושיא[דמתמא, וע"פ סנהדרין: ד"ה אלא[.
טו' עי' יומא טז:.

תורה אור השלם

- בשעת ימים הולדתו על המזבח וקדשת אתו והיה המזבח קדש קדשים כל דבנצ[במזבח יקדש, שבות כט, לו.
- ש"מ ופיר' צ"ל פסוק זה: קרבן ראשיתו תקריבו אתם ליהנות ואל המזבח לא יעלו לרתי ידחתו. ויקרא ב, יב ויעבי' דר צ"ר פסוק זה: ואת מזבח העולה ואת כל כלי' ואת הכיר ואת כנ[. שבות ל, כב.
- וקדשת אתם וקדו קדש קדשים כל דבנצ[בקד[יקדש, שבות לו, כט.

גליון הש"ם

גב' לינה מועלת, עיין בנ"מ דף קי ע"פ מרי"א: [תוס' ד"ה הילכתא וכו' ולא שייך לביטור] הילכתא למשחא, עי' גליון דף מה ע"א תוס' ד"ה הלכתא למשחא וכו'.
דס' ד"ה בבב וכו' להכי איצטרך קרא, עי' מנחות דף ט ע"פ תוס' ד"ה כנס:

מוסף רש"י

אפילו הן על השלחן ימים רבים, כגון עשר ימים שעמד על השלחן קודם שנת הלאה (מנחות ז. בתנ"י) כבש בניין. ככה הכי הוא כמנהג לא נכח (הפרשח חסיד ב:ח):

ליקוטים

אמר כי רב מ"ט דרב חסדא וכו', ולא ציטו ביוש מקום שורב הונא יפרש טעם רב חסדא הלמיד, אלא רבא כי המונח תלמידו של רב חסדא היה מפרש טעם רבו. הלכך בעל כרחך אמרי כי רב סתם רב המונח תלמידו כי חסדא, אבל אמרי כי רב רב שממיה דרב הונא תלמידו של רב. (הושע מרדכי, סוף ערך רב המונח תלמיד רב)

שיטה מקובצת

רב חסדא אמר עמוד השחר ב'י' רבא ורב חסדא סביר דלון עמוד העטרת שריה אלא ע"כ המונח דמרי"ב מדמי' כל הלילה עד הבקר מן כקר להקדש, ודוקא על המונח אלא אם היו לנטע קודם חלות שני שווי ככלל חזרה ולא מלאקן בקרב לא לילה על המונח לא העתלה ועידין יטען בתרה ומעלה, מספר יטן (ב"ב:ז) לשלחן פרטיין ב'י' ב'י' וא"כ מהי חזית למזיניי לשלחן, דמיהי לגבי כל שרת הדליית מונעת כסס אפילו למע שגן בחור כל שרת, וי"ל משום המונח קבוע ושלחן קבוע ודמי' חזיונותו, ב"ב שרת בחור שיקדשו את הפסולי, [נמי]

בבוערס הוא סגר לענין פדיון בעי'. א"ל מניחה כי א"ל למתלה ליקרב קמיבעיא לן, פי' אם עלי שרת מקדש פסולין ליקרב למתלה כחלי' עט' עט' המונח דק"ל לא ירדו א"ל אלא לענין פדיון מנעיל ל, (א"ל מניחה) והא' מני מניח] שקבלו פסולין חרקי את דמו כי ומתקדש שקבלו פסולים וזקרי פסולים (דפסולים למתלה) [משמע] למתלה לא יעלו ובשרים גדבעד דדוקא משום דקבלו פסולין חרקי פסולים דנגמר בפסול איספול ליה בשר בוריקת פסולים דלא יעלו למתלה, אבל אם קבלו פסולים גירדא חרקי בשרים דוריקת מנעיל הי' לפי קדשו כל שרת אפי' שקבלו פסולים, אפי' למתלה נמי יעלו כלימורים, וכמו כי הדס מרק למתלה לפי קדשו כל שרת אפי' שקבלו פסולים, וכמו כי כל שרת מקדש פסולים למתלה ליקרב, וקשה דמקדמ[ר למתלה ליקרב קמיבעיא לן מכלל למתלה נמי קא מנעיל ליה ליקרב גדבעד או לא, ויפ"ה לא היה לו לומר אלא ליקרב קא קמיבעיא לן, ועי' דהכא משמע דריי' אית ליה דכלי שרת מקדשים למתלה ובס"ק דמנחות (דף א.) משמע דסביר דאין מקדשים דנעשה מנייה ר"ל כי [במנח מרי"ב] ופי' ההם כגון שנעמלת דק"ל' אם עתלה את חמר אכל אם נכנסה לכלי אינה בשביל כך קדושה ליקרב למתלה למנחה, אלאה דפשיטא [ליה] ההם דלחן מקדשין והכא פשיט דמקדשין, ועי' מנחן דלמיו' פסול דס לפסול איברים, דהם אין הפסול כלימורים העולין למנח א"כ אין לחסור להעלותו למתלה בשביל הפסול שנקבלת הדס, אבל היכא שהפסול בעולין עמזי איש דומה להכשירו להעלותו כדעולין למתלה, לכן נראה לרי"ב דה"ס כל שרת מהו שיקדשו פסולים לענין ועיבד דאם עט' לא ירדו כגון מנחה שנעמלת ומנחה ככלי שרת ועלמה ע"כ מנחה, וא"כ מהי מנעיל ליה פשיטא דאם עט' לא ירדו חסיון ל' דמנח עמזו מקדש, וי"ל דה"ס כלימורים דלא מפקסין מנח, והא' קא מנעיל ליה היכא שרדס עור ככלי שרת ע"כ המונח דהכלי מפקסין בעימים ומשום מנח לא קדש, ומנעיל ליה דאם כל שרת מקדשה לענין דאם עט' לא ירדו, א"כ מנעיל ליה לענין קמיס פסולים שאין המנחה מקדשים אלא אם קבלו ככר ככלי ואלו [ואין] הכלי מקדשין אלא המנח מועיל להם כלס, (א"ל ל') מניחה כסס שהמונח מקדש וסי' אלאה כל שרת מקדש פסולין לכל הפחות מנעיל ככלי על המנח, וא"ל למתלה ליקרב קמיבעיא לן, ופי' מהי קאמר למתלה ליקרב קמיבעיא לן, פשיטא דלא קדשי למתלה דהא אמר לנו בנזכר (דף ז.) מתגרב דהם כדס הפסולים יספוק לאמה חת המשלחן יספוק לאמה נעמל הדס לא חרוק, אלאה כל שרת איש מקדש למתלה ליקרב דלא מקדש להי' יספוק, וי"ל דכל כי דמי דנעמתיין ויכל לנדהייה דלחיי' שעיקר ככלי חול דלכדו דקדשין, (מנחות) [הא נמי מניח] שקבלו פסולים כי, ודוקא קבלו פסולים חרקי פסולים שכבר נעשיה חריקה משי' אם עט' לא ירדו, הא אם קבלו פסולים גירדא [ס"א], לא שייך דין או דאם עט' לא

חלות שני עובלתן, שריי' א' דידהו חלות שני של ליל המחרת: שאינו עושה לינה. לאותו א' שעל הארץ שהרי כל הלילה כשר להעלותן מן הארץ ולמנח * דכמיז לא ילין חלב חגי עד בקר הא כל הלילה ילין: עושה עיכול. לשריי' דמערכה: אין כסן עיכול לעולם. וכל ב' שפוקעין

יחזיר ומועלין כסן עד שיעשו דשן: כל

היכא דמשכחה להו כו', הלכך פרשו קודם חלות נמי הרי הן עיכול בחלות ואפילו החזירן לאחר חלות יא: אין מועלין כסן. ולא ד' לריך להחזירן. ויאלו מדי מעילה גרסי' ולא נהנין מדרבנן: וא"ר חייא בר אבא, נמי כרז יוסף:

וכן חגי בר קפרא, כרז יוסף: רבא **ורב חסדא במאי פליגי**, לומר דלא היו עיכול בחלות: בשמינים. אפילו חוקשו לא הויה עיכול דשומנן מעכבן מליעשות דשן: אינימא דלא ירדו. שאם שמהלן בשחר בראש המנחה כסן צממרכה: אלא דירדו, מן המנחה לאחר עמוד השחר מיבעי נך מי הוי כשאר לניס ונפסלים צעמוד השחר ומנ' ב פסולים כך אם ירדו לא יעלו יא: או דינמא אין לינה מועלת. ולא נפסלו ויחזור ויעלס: לשלחן מדמינן לה. למנחה שאין לחס הפנים נפסל עליו אם שן כו' לאחר ומנו: דסנן אפי' היה על השלחן ימים כו'. צממחות מנן כי סידר את הלחם ואת הבזיזין באחד צצבת והקטיר את הבזיזין [צצבת] פסולה לפי שמחוסרים צצבת יא זמן שרייזין לעמוד עליו צצבעת ימים כיכל יעשה זה שסידרם באחד צצבת יימחנה לצבת צצבה שאפי' היא כו': או דינמא לקרקע עזרה מדמינן לה. דהא א"כ נפסל בנין היא כמנחה ולא עלי שרת כשלחן: מקטיר והולך לעולם. דאפילו אמרינן לינה מועלת בראש המנחה מסקינן להו צממרכה יא שהרי פסולין שעלו לא ירדו: **רבא אמר לא יעלו**, דלינה מועלת והוו להו פסולין וכיון דירדו לא יעלו: **את המנחה**, ומשחת את המנחה לרבות לא הכנס: **הי' עלי שרם מניין** א' **לנו הנוגע כסן יקדש**: מהו שיקדשו פסולין. הוא סבור לענין פדיון קמיבעיא ליה כגון מנחה טמאה שקדשה בכלי שרת מי קדשה קדושת הגוף ולא נפקא יא: להו לחולין דקדשה כלי אפי"ם שהיא טמאה או לא קדשה ומנ' א' המנחות והנסכים שנטמאו יש

[לנהס] פדיון ואס משקדש א ככלי נטמאו אין להם פדיון: א"ל פסיוסו. דמקדשין ואין להם פדיון: א"ל לנכסיה ליקרב קמיבעיא לן. ולא לענין פדיון: ושקבלו פסולין וזקרו את דמו. אם עלה הבשר לא ירד: **מאי לאו** שקיבלו מירץ מתחילה לפי סברתו כי נמי כלי שרת מקדש שלא צומנו שאני שולחן דלחיו נפסל עליו כלל צשום ענין דעל א' כרחין שום פסוק יש על דבר זה שאינו נפסל אפילו כי נסדר כהלכתו: הגה"ה א' **בבש בנין**, וא"כ לרבי יהודה דאמר (לעיל נג.) עזרה מקדשת כמנחה אמאי איצטרך את לרבינו כנכס הא כיון דירד ע"כ רפפה יעלה כ"ש כנש וי"ל דשמא הא דעזרה מקדשת כמנחה היינו כשיירן להקטיר עליה אבל פסולין לא * להכי איצטרך קרא: **כלי שרת מהו שיקדשו את הפסולין**, פי' צקונטרס דלענין פדיון בעי א"ל תנימהו כו' א"ל למתלה ליקרב קמיבעיא לן ופשיט דמקדש מקבלו פסולין וזקרו את דמו מאי לאו שקבלו פסולין וזקרו פסולין דמשום פסולין אלא עליו לא ירדו אלא אם זקרוהו כשרים למתלה כפינה יעלו איברים דוריקה מעלימא היא אף על כן גדבוליהו פסולין דכלי שרת שקבלו זו הדס מקדשת פסולין למתלה ליקרב ולזקרי כן פירש צקונטרס ומימה לפי' דא"כ תיקשי ליה מתני' [פד.] הלא והיואלו והטמא שנשחט מוח לזמנו ומוך למקומו כו' אם עלו לא ירדו משמע הא למתלה לא יעלו ואע"כ דמתקבל הדס צצכרות ככלי שרת דהא לא איירי מידי צנתקבל צפסול וזקור צפסול ועוד א' לן דמה ויאל דמה ונטמא דמה אמאי לא יעלו לר"ש כיון דכלי שרת מקדשין את הפסולין למתלה ליקרב לדחות כל הני כגון שיסנן עמה ככלי חול דהוה ליה כירדו וכן נתעבד צדס הפסולין דאמר ישפך לאמה ולא אמריינן דיקרב צצכי וכן הא דתנן (מנחות דף ק.) המנחות

שאלו כהלכתו נעשה כמי שסדרו משמע אם סדרו כהלכתו נפסל צלינה וי"ל דאחא למימר דאס נסדר צלינה כיון דלילה אין מחוסר זמן נפסל צלינה אבל נסדר כהלכתו ממש ציוס היות אפילו היה שס ימים רצים אינו נפסל דנעשה לחמו של מנחה יא מ"מ תימה למה לא

מירץ מתחילה לפי סברתו כי נמי כלי שרת מקדש שלא צומנו שאני שולחן דלחיו נפסל עליו כלל צשום ענין דעל א' כרחין שום פסוק יש על דבר זה שאינו נפסל אפילו כי נסדר כהלכתו: הגה"ה א' **בבש בנין**, וא"כ לרבי יהודה דאמר (לעיל נג.) עזרה מקדשת כמנחה אמאי איצטרך את לרבינו כנכס הא כיון דירד ע"כ רפפה יעלה כ"ש כנש וי"ל דשמא הא דעזרה מקדשת כמנחה היינו כשיירן להקטיר עליה אבל פסולין לא * להכי איצטרך קרא: **כלי שרת מהו שיקדשו את הפסולין**, פי' צקונטרס דלענין פדיון בעי א"ל תנימהו כו' א"ל למתלה ליקרב קמיבעיא לן ופשיט דמקדש מקבלו פסולין וזקרו את דמו מאי לאו שקבלו פסולין וזקרו פסולין דמשום פסולין אלא עליו לא ירדו אלא אם זקרוהו כשרים למתלה כפינה יעלו איברים דוריקה מעלימא היא אף על כן גדבוליהו פסולין דכלי שרת שקבלו זו הדס מקדשת פסולין למתלה ליקרב ולזקרי כן פירש צקונטרס ומימה לפי' דא"כ תיקשי ליה מתני' [פד.] הלא והיואלו והטמא שנשחט מוח לזמנו ומוך למקומו כו' אם עלו לא ירדו משמע הא למתלה לא יעלו ואע"כ דמתקבל הדס צצכרות ככלי שרת דהא לא איירי מידי צנתקבל צפסול וזקור צפסול ועוד א' לן דמה ויאל דמה ונטמא דמה אמאי לא יעלו לר"ש כיון דכלי שרת מקדשין את הפסולין למתלה ליקרב לדחות כל הני כגון שיסנן עמה ככלי חול דהוה ליה כירדו וכן נתעבד צדס הפסולין דאמר ישפך לאמה ולא אמריינן דיקרב צצכי וכן הא דתנן (מנחות דף ק.) המנחות

קבלו פסולים כלי שרת מקדש הדס ליקרב למתלה אבל האימורים למתלה לא יעלו ואס עט' לא ירדו, או נמי זקרו פסולים אם עט' אימורים לא ירדו. ואין או אקשה) דקבלו פסולים מקדש ליקרב הדס למתלה וזקרו איש מקדש המנח אלא דאם עט' לא ירדו אבל למתלה לא יעלו, דהא האימורים קיימינן ובאימורים קבלו חרקי למתלה לא יעלו ואס עט' לא ירדו וכו' לא מירד. אלו הקושיאס הקשה הכיר פטר לרי"ט והסביר לו דמישטיע (ששון חזקוני), ח"ל מוס' אחרות [במנחות], לפירשי' קשה מאי מימי' מקבלו פסולים חרקי פסולים כלימורים, דבכא אם עט' לא ירדו, אבל להעלות הפסולין עמזין איתמא שלא יטול כל שרת לקדש, לכן פרי"ט דבעי כלי שרת מהו שיקדשו פסולין לענין שאס עט' לא ירדו, ובעי קמצינן דק"ל אין המנח מקדשן אם לא מתקדשו ככלי כבר דהם קיי' להו איש דאוי למנח, ומימי' כמקנא ח"ש וסבלן פסולין וכו', ורייק דהא דנקט מרייזיה היטע משום דדוקא קבלו פסולין חרקי פסולין אמרינן כסס אם עט' לא ירדו כיון שלא היו משרים לזקקס כסבל אחר שקבלו כסבל, א"כ שייך למימר אם עט' דכמו (א') שלא משרי לזקקס כסבל לא משרי להעלותם לגבי מנח דכיון דאס עט' לא ירדו, אבל קבלו פסולין לבד לא בעי לנקוט משום דעל קבלו פסולין צלחור לא שייך למחי' אם עט' לא ירדו שרי' לעולם לא יעלס לגבי מנח שיהיו משרים להעלותם דלחן לזקוק הדס למתלה ככלי כסבל, ומנעיל לו קבלו פסולים לבד אם עט' לא ירדו לזמורין והס' בוא לריי' אם עט' דשרי לזקוק הדס דמקדשין למתלה ליקרב, והא דנקמי חרקי וזקור למח או זקרי פי' אם קבלו כסבין חרקי פסולין, והקשה רבינו מנח לייפוט דע"כ ריי' דמקדשין למתלה ליקרב דאי דיעבד דוקא כמו דאמרינן בנזכר למה לו לבלי שרת ליות מקדש חסיוק ל' שרי' מנח יקדש, וי"ל דנפקא מינה שיהא מקדש אוחס דמקדמא כסס שהמונח מקדש וכו' משמע שכלי מקדש מכח עמזו כמו המנח קמלי' שלא קדשו ככלי בשניהם תוך הכלי יאה מקדשן דהמונח אין מקדשן דלחיס לזמנח ע"כ, ודור"ל לשלחן ב'י' ריבנא בנא א"כ דאמר כל שרת מקדשין כליי' דאם מותר ר' ויאל כי, וי"ל דממשנה יתירא דקיימ דאי לא אלא אלא לכוית דלחן כל שרת מקדשין שלא במונח לא היו ליענין אלא יתניחם לבטח האלא, דמקדמא אפי' כן עט' הולותן היטע הכיכ משמע דלחן נפסולין על הולותן אפי' מורד במונח, וא"כ איש מהי פסול אפי' כי' שר' על שרת מקדשין שלא במונח ליקדשו ולפסול, הרי הכא אמר דשולחן מועיל לענין שלא יפסלו צלינה, וי"ל דשפאי הכא דסדרו במונח אבל ההם שסדרו שלא במונח אמר מועיל השולחן לכלי כפסול ליה (הורו"ר) **בא"י**, וי"ל דרייק פליגמא יתירא, עי' תוס' מנח דף ק' ז' גי'א' ריי' שאפילו:

המזבח מקדש פרק תשיעי זבחים

פז.

אמר כי רב מ"ט דרב חסדא, אע"כ דלמרי כי רצ א' רצ הונא ורב חסדא תלמידו א' שמא רצ הונא נמי אמרה ופי' טעמו והש"ס קציעא צלשון זה מ"ט דרב חסדא אי נמי מזינו שרב הונא רגיל לשבח דבריו כדאמר בגיטין (דף ז.) חסדא שמך וחסדאין מילך ובמסכת שבת (דף פג.) מ"ט לא שכחת גבי רצ חסדא למחדן שמעמתיא: **מה הצות שאין עושה לינה בו'**, ורבה לטעמיה דאית ליה צמקון

אין לינה מועלת בראשו של מנחה וליף ליה ק"ו דרב חסדא דאיכא דאיתא מופת מה לחלות שכן עושה עיכול בראשו של מנחא דאס פקע לא יחזיר תאמר צעמוד השחר שאין לינה פוסלת בראשו של מנחא כך פי' ה"ר מנחם זל"ל: **ורב חסדא אמר אין בהם עיבוב א"עו"ם**, וליכא למימר דעמוד השחר שני יעשה עיכול מק"ו א' לחלות שהרי אינו עושה לינה ב' אלא לקרצנות היום שלפניו:

הילכתא ברב יוסף, פירוש יפה אמר ואין זה פסק הלכה * ולא שייך למיפרך הילכתא למשיחא דהא לצקוק נמי מוכח דלא פליגי עליה וא"כ הלכה למה לי: **לא נהנין**, רבינו היה מפרש מן המורה כיון שהס לחמו של מנחה ומ"מ יאל מידי מעילה דכיון דחלות עוכלס נעשיט מאזותס ולא חזרה צסס מעילה א' לשלחן מדמינן א"ה דהנן אפי"ויה היה על השולחן בו, תמורה כיון שהס לחמו של מנחה עוכלס נעשיט מאזותס ולא חזרה צסס מעילה א' לשלחן מדמינן א"ה דהנן אפי"ויה היה על השולחן בו, כשנסדר כהילכתו וי"ל דדייק מלישחא יתירא דקאמר שאפי' הוא על השולחן כי דמשמע שאל להוסיף אפי' צענין זה והא ב' לימא דהא דוקא משום שנסדר באחד צצבת שלא כהילכתו לא מיפסל כדאיתא שיליה שמי הלחם (מנחות דף ק.) וסרק אמר להס הממונה (וימא דף כט:) דטעמא ב' דכלי שרת אין מקדשין שלא צומנו ולא ב' משני הסס טעמא דשלחן אינו מקדש לפסולו צלינה כדאמר הכא דבעי למיקף מיניה מנחא וא"ע אי מני למימר דכי נסדר כהילכתו נעשה לחמו של שלחן טפי לא יפסל צלינה זה משמיענו לינשא יתירא דאפילו על השלחן כו' וההס דפריק' ב' כיון דלינה אינו מחוסר זמן צי ב'א' שמי ליפסול ומשני כיון דנסדר שלא כהלכתו נעשה כמי שסדרו משמע אם סדרו כהלכתו נפסל צלינה וי"ל דאחא למימר דאס נסדר צלינה כיון דלילה אין מחוסר זמן נפסל צלינה אבל נסדר כהלכתו ממש ציוס היות אפילו היה שס ימים רצים אינו נפסל דנעשה לחמו של מנחה יא מ"מ תימה למה לא

מירץ מתחילה לפי סברתו כי נמי כלי שרת מקדש שלא צומנו שאני שולחן דלחיו נפסל עליו כלל צשום ענין דעל א' כרחין שום פסוק יש על דבר זה שאינו נפסל אפילו כי נסדר כהלכתו: הגה"ה א' **בבש בנין**, וא"כ לרבי יהודה דאמר (לעיל נג.) עזרה מקדשת כמנחה אמאי איצטרך את לרבינו כנכס הא כיון דירד ע"כ רפפה יעלה כ"ש כנש וי"ל דשמא הא דעזרה מקדשת כמנחה היינו כשיירן להקטיר עליה אבל פסולין לא * להכי איצטרך קרא: **כלי שרת מהו שיקדשו את הפסולין**, פי' צקונטרס דלענין פדיון בעי א"ל תנימהו כו' א"ל למתלה ליקרב קמיבעיא לן ופשיט דמקדש מקבלו פסולין וזקרו את דמו מאי לאו שקבלו פסולין וזקרו פסולין דמשום פסולין אלא עליו לא ירדו אלא אם זקרוהו כשרים למתלה כפינה יעלו איברים דוריקה מעלימא היא אף על כן גדבוליהו פסולין דכלי שרת שקבלו זו הדס מקדשת פסולין למתלה ליקרב ולזקרי כן פירש צקונטרס ומימה לפי' דא"כ תיקשי ליה מתני' [פד.] הלא והיואלו והטמא שנשחט מוח לזמנו ומוך למקומו כו' אם עלו לא ירדו משמע הא למתלה לא יעלו ואע"כ דמתקבל הדס צצכרות ככלי שרת דהא לא איירי מידי צנתקבל צפסול וזקור צפסול ועוד א' לן דמה ויאל דמה ונטמא דמה אמאי לא יעלו לר"ש כיון דכלי שרת מקדשין את הפסולין למתלה ליקרב לדחות כל הני כגון שיסנן עמה ככלי חול דהוה ליה כירדו וכן נתעבד צדס הפסולין דאמר ישפך לאמה ולא אמריינן דיקרב צצכי וכן הא דתנן (מנחות דף ק.) המנחות

קבלו פסולים כלי שרת מקדש הדס ליקרב למתלה אבל האימורים למתלה לא יעלו ואס עט' לא ירדו, או נמי זקרו פסולים אם עט' אימורים לא ירדו. ואין או אקשה) דקבלו פסולים מקדש ליקרב הדס למתלה וזקרו איש מקדש המנח אלא דאם עט' לא ירדו אבל למתלה לא יעלו, דהא האימורים קיימינן ובאימורים קבלו חרקי למתלה לא יעלו ואס עט' לא ירדו וכו' לא מירד. אלו הקושיאס הקשה הכיר פטר לרי"ט והסביר לו דמישטיע (ששון חזקוני), ח"ל מוס' אחרות [במנחות], לפירשי' קשה מאי מימי' מקבלו פסולים חרקי פסולים כלימורים, דבכא אם עט' לא ירדו, אבל להעלות הפסולין עמזין איתמא שלא יטול כל שרת לקדש, לכן פרי"ט דבעי כלי שרת מהו שיקדשו פסולין לענין שאס עט' לא ירדו, ובעי קמצינן דק"ל אין המנח מקדשן אם לא מתקדשו ככלי כבר דהם קיי' להו איש דאוי למנח, ומימי' כמקנא ח"ש וסבלן פסולין וכו', ורייק דהא דנקט מרייזיה היטע משום דדוקא קבלו פסולין חרקי פסולין אמרינן כסס אם עט' לא ירדו כיון שלא היו משרים לזקקס כסבל אחר שקבלו כסבל, א"כ שייך למימר אם עט' דכמו (א') שלא משרי לזקקס כסבל לא משרי להעלותם לגבי מנח דכיון דאס עט' לא ירדו, אבל קבלו פסולין לבד לא בעי לנקוט משום דעל קבלו פסולין צלחור לא שייך למחי' אם עט' לא ירדו שרי' לעולם לא יעלס לגבי מנח שיהיו משרים להעלותם דלחן לזקוק הדס למתלה ככלי כסבל, ומנעיל לו קבלו פסולים לבד אם עט' לא ירדו לזמורין והס' בוא לריי' אם עט' דשרי לזקוק הדס דמקדשין למתלה ליקרב, והא דנקמי חרקי וזקור למח או זקרי פי' אם קבלו כסבין חרקי פסולין, והקשה רבינו מנח לייפוט דע"כ ריי' דמקדשין למתלה ליקרב דאי דיעבד דוקא כמו דאמרינן בנזכר למה לו לבלי שרת ליות מקדש חסיוק ל' שרי' מנח יקדש, וי"ל דנפקא מינה שיהא מקדש אוחס דמקדמא כסס שהמונח מקדש וכו' משמע שכלי מקדש מכח עמזו כמו המנח קמלי' שלא קדשו ככלי בשניהם תוך הכלי יאה מקדשן דהמונח אין מקדשן דלחיס לזמנח ע"כ, ודור"ל לשלחן ב'י' ריבנא בנא א"כ דאמר כל שרת מקדשין כליי' דאם מותר ר' ויאל כי, וי"ל דממשנה יתירא דקיימ דאי לא אלא אלא לכוית דלחן כל שרת מקדשין שלא במונח לא היו ליענין אלא יתניחם לבטח האלא, דמקדמא אפי' כן עט' הולותן היטע הכיכ משמע דלחן נפסולין על הולותן אפי' מורד במונח, וא"כ איש מהי פסול אפי' כי' שר' על שרת מקדשין שלא במונח ליקדשו ולפסול, הרי הכא אמר דשולחן מועיל לענין שלא יפסלו צלינה, וי"ל דשפאי הכא דסדרו במונח אבל ההם שסדרו שלא במונח אמר מועיל השולחן לכלי כפסול ליה (הורו"ר) **בא"י**, וי"ל דרייק פליגמא יתירא, עי' תוס' מנח דף ק' ז' גי'א' ריי' שאפילו:

א' א' מיי' פ"ב מהלכות מעילה הלכה י:
ב' ב' מיי' פ"ה מהלכות ממדין ומוספין הלכה י:
ג' ג' מיי' פ"ג מהל' פסולי המוקדשין הלכה יא:
ד' ה' מיי' סס הלכה יז יע':

שינויי נוסחאות

א] כש"מ נוסף ויצאו מידי מעילה ולא בנינו. ועי' רש"י ודק"ס:
ב] כשתיי' נוסף א"ר יוחנן, וכן להלן בפסוק:
ג] כ"א לא צריכא דירדו מאי לשלחן כו' (י"ב:ז)
ד] לרקוקע עזרה (כ"י:ז, וכ"ה ברש"י)
ה] לינה מועלת (ש"ס:ז)
ו] מקטירי (כ"י:ז)
ז] כסמון:
ח] אל מלאמי פסוק זה כמי"ש כלן כ"י כמי"ש כפרסת שמן המסחה מכור וימשחת בו ולא אלא מועד וגו' ואל מנח מעולה:
ט] וי"ל כסלן ואת מובה, וכן צ"ל בפשיט' (יעב"ד), ובכ"מ ו' ד"ו הניקטא אל המובה וסופיקו הש"מ לא יעלו, וז"ה במ"כ פ' זו ובפס"ד:
ח] אית דנקיט כל אשר ילי בהם יקדש וכו"ס (פ"ד:י)
כ"י: צ"ב:
א] מקדשין את הראוי להם (ש"ס:ז)
א' לשירירי (ש"ס:ז)
א] איתנן (ש"ס:ז)
יב] וכל שעת שפוקעינן (בתנ"י:ש"ס)
יג] הצות אין מועלין בו הד"א (הגרי"ב:ז)
יד] דלא היה צריך להחזירין (ש"ס:ז)
ידכ"י: הס"ד ואח"כ מה"ל יצאו וכו' (ג"ל:ו)
ועי' דק"ס:
טו] יעלו או דילמא הד"א (שסכ"י:ט"ז)
טז] מיבת בשבת נמחק (ש"ס:ז)
יז] לזמעיבה (בתנ"י:ז)
יח] ת"ל כל (ש"ס:ז)
יט] נפקא חו בפדיון לחולין כל"ל (ש"ס:ז)
כ] עי' טע"ק:
כא] מק"ו דלינה א"כ אם עמוד מלישחא יתירא דקאמר שאפי' הוא על השולחן כי דמשמע שאל להוסיף אפי' צענין זה והא ב' לימא דהא דוקא משום שנסדר באחד צצבת שלא כהילכתו לא מיפסל כדאיתא שיליה שמי הלחם (מנחות דף ק.) וסרק אמר להס הממונה (וימא דף כט:) דטעמא ב' דכלי שרת אין מקדשין שלא צומנו ולא ב' משני הסס טעמא דשלחן אינו מקדש לפסולו צלינה כדאמר הכא דבעי למיקף מיניה מנחא וא"ע אי מני למימר דכי נסדר כהילכתו נעשה לחמו של שלחן טפי לא יפסל צלינה זה משמיענו לינשא יתירא דאפילו על השלחן כו' וההס דפריק' ב' כיון דלינה אינו מחוסר זמן צי ב'א' שמי ליפסול ומשני כיון דנסדר שלא כהלכתו נעשה כמי שסדרו משמע אם סדרו כהלכתו נפסל צלינה וי"ל דאחא למימר דאס נסדר צלינה כיון דלילה אין מחוסר זמן נפסל צלינה אבל נסדר כהלכתו ממש ציוס היות אפילו היה שס ימים רצים אינו נפסל דנעשה לחמו של מנחה יא מ"מ תימה למה לא

שיטה מקובצת (המשך)

ירדו דהוא לא יבאו לרי עליה דכיון שנתקבל הדס כפסול לא חרוק אלא יספוק לאמה אלאה אין עלי שרת מקדש דאס שנתקבל כפסול להעלותם למתלה על המנח וכיון שאין הדס מרק על גבי המנח לא יבאו האימורים לרי' עוליה) וסוב לא מרק פשיטא דלפי' עט' ירדו וטעמא משום דלחן האימורים נקטרים א"כ"כ מרק הדס השמאל לא יעשו חריקה כפסול שארי את מקדשים כלי שרת למתלה ליקרב ומש"ה כי קבלו פסולים ולא זקרו ירדו, ותפשוט מהכא דלחן כל שרת מקדש למתלה ליקרב, לא שקבלו פסולים כי' והי' ירדו שרי' לעולם לא יעלס לגבי מנח שיהיו משרים להעלותם דלחן לזקוק הדס למתלה ככלי כסבל, ומנעיל לו קבלו פסולים לבד אם עט' לא ירדו לזמורין והס' בוא לריי' אם עט' דשרי לזקוק הדס דמקדשין למתלה ליקרב, והא דנקמי חרקי וזקור למח או זקרי פי' אם קבלו כסבין חרקי פסולין, והקשה רבינו מנח לייפוט דע"כ ריי' דמקדשין למתלה ליקרב דאי דיעבד דוקא כמו דאמרינן בנזכר למה לו לבלי שרת ליות מקדש חסיוק ל' שרי' מנח יקדש, וי"ל דנפקא מינה שיהא מקדש אוחס דמקדמא כסס שהמונח מקדש וכו' משמע שכלי מקדש מכח עמזו כמו המנח קמלי' שלא קדשו ככלי בשניהם תוך הכלי יאה מקדשן דהמונח אין מקדשן דלחיס לזמנח ע"כ, ודור"ל לשלחן ב'י' ריבנא בנא א"כ דאמר כל שרת מקדשין כליי' דאם מותר ר' ויאל כי, וי"ל דממשנה יתירא דקיימ דאי לא אלא אלא לכוית דלחן כל שרת מקדשין שלא במונח לא היו ליענין אלא יתניחם לבטח האלא, דמקדמא אפי' כן עט' הולותן היטע הכיכ משמע דלחן נפסולין על הולותן אפי' מורד במונח, וא"כ איש מהי פסול אפי' כי' שר' על שרת מקדשין שלא במונח ליקדשו ולפסול, הרי הכא אמר דשולחן מועיל לענין שלא יפסלו צלינה, וי"ל דשפאי הכא דסדרו במונח אבל ההם שסדרו שלא במונח אמר מועיל השולחן לכלי כפסול ליה (הורו"ר) **בא"י**, וי"ל דרייק פליגמא יתירא, עי' תוס' מנח דף ק' ז' גי'א' ריי' שאפילו: